

Биљана Т. Петровић

ВЕТАР ЋЕ НАС ОДНЕТИ

Доста сам чекала
да се све буде као пре
сад ми је доста
доста сам чекала
да се усред ноћи пробудим
па да видим да сањам
прошло је већ двадесет дана
доста сам чекала
да све буде као пре
дан пре него што се заледило време
и дигао се застор
између два краја
поделио собу
на две различите собе
чекала сам да се споје
ове две собе у једну
као дупла слика
да постану једна
па да свет опет
изгледа нормално
чекала сам да се изређају
сви ти људи
који су долазили
и пружали ми руку
чекала сам да
и сутрашњи дан прође

па да се наспавам
и коначно пробудим
и схватим да је све био сан

Знам да није сан
иако ми на сан личи
знам да је тешко живети
а умрети лако
док трепнеш
док лептир клепне крилима
док се окрене казаљка на сату
која откуцава секунде

Чекала сам да се
разјапљена празнина затвори
да се живот који се одвојио
као капљица од мора
врати кроз невидљиви процеп
да и за њега време настави
да се шири
и броји дане годишња доба
и тако редом
али неће да буде тако
већ двадесети дан неће
чекала сам да ми
слике и сећања у глави оживе
па да их заменим за стварност
али не може да буде тако
чекала сам да сви ти људи оду
да се угасе свеће
да цела та лудница нестане
и да папир оивичен црним
са зида куће ветар однесе

ДАН

Којим речима
откључати дан
и затворити пукотину
на леденој и празној кући тмине
па да оно што се заледило

сунце загреје
и оно што се окаменило
добије крв и боју и порумени
и ветар захучи
и чемпрес се зањише
и додирне са небом
а неко устане
подигне се са кревета
и седне
и остане и даље да седи
не падне
него лагано устане
а неко други
види тај дан изнова
и направи тако сасвим
обичан дан од њега
дан који се ко зна
колико пута поновио
један од оних дана
који на друге личе
али су безазлени

СЛОБОДА

Слобода је волети те
у овој кући ужаса
у којој силовити ветар
ломи прозорска стакла
и уз тресак
раскриљује прозоре
у коју долећу
црни гавранови
кљуновима разваљују
мемљиве плафоне и зидове
прелећу из једне собе у другу
лепећу крилима
кроз влажну таму
гракћу кљуцају све

Слобода је волети те
у овом кавезу без кључева
у овом свету без илузија

КАВЕЗ

Могу да поцепам све са себе
могу све јастуке да раздерем
тако да се паперје разлети
по читавој соби као мећава

Могу да разлупам
сва прозорска стакла
могу да завитлам ветар
тако да се разбије о први зид

Могу да пошутирам
све замкове од песка
и да ишамарам све таласе
и да раскомадам све облаке
и да стропоштам небо

Могу да изломим све санте леда
да пљуснем канту црне фарбе
у лице Ауроре Бореалис
да Снежној краљици сравним дворац

Могу да држим у једној руци светло у другој таму
да палим и гасим дан и ноћ
да господарим целим свемиром

Могу да поцепам све са себе
могу све јастуке да раздерем
и да рашчерупам сво увело лишће с јабланова